

יום 'א', י"ט' בכסלו תש"ס (28 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב!

לפני 201 שנה, שוחרר היום הרב שניאור זלמן מלאדי זצ"ל, בעל ה"תניא" ומייסד חסידות חב"ד, מהכלא בפטרבורג (לנינגרד לשעבר), וקבעוהו אנשי חב"ד יום טוב – חג הגאולה – יום שמחה והודיה לה' יתברך על הנס הגדול (1798-5559).

לדברי 'שיחת השבוע': י"ט בכסלו נראה בתחילה אירוע מקומי מאד. צדיק נאסר, היה שרוי בסכנת נפשות ולבסוף שוחרר. אכן נס, ואולי מן הראוי שמשפחתו תזכור את הנס ואף תציין אותו מדי שנה. אולם ברבות השנים הפך היום הזה לחג כביר, והקיף המון יהודים, מכל השכבות. כי זה איננו חג גאולתו האישית של רבי שניאור זלמן. גם לא של חסידי חב"ד, ואף לא של תנועת החסידות בלבד. זהו חגו של כל מי שנהנה מאורה של תורת החסידות. וכיום אין יהודי שמעיינותיה של החסידות לא הגיעו אליו...

והיום, בשנת תשמ"ח(1987-5748), נפטר הכנר יאשה חפץ. נולד בוויילנא ב 1901-, הוא נתפרסם כבר בגיל 5 כ'ילד פלא' בנגינתו. מ 1917- בארה"ב ונודע כבעל סגנון משלו בנגינת הכינור.

בשנת תשנ"ו(1995-5756), נפטר היום הרב משה צבי נריה – ראש ישיבות בני-עקיבא. נולד בפולין ועלה ארצה בעזרת אישור מיוחד של הרב קוק. הצטרף לתנועת 'בני-עקיבא' ובה ייסד את ישיבת בני-עקיבא הראשונה בכפר-הרוא"ה. הוא היה מן המייסדים של כל רשת מפעלי החינוך של תנועת ה'מזרחי', ובימיו היה הרוח המניעה אותה.

מתוך דבריו, על חג החנוכה:

"הגיעה השעה לחשוף את האור, לגלות את האור הגנוז באוצרותינו, להתקינו ולתיתו בכלים נאים לדור הצעיר בארץ אבות. למען האיר את דרך הגאולים, את דרכו הקשה של דור הגאולה והתמורה. אם בדור החשמונאים היתה גדולה הדאגה לשמן – הרי שבדורנו עיקר הדאגה למנורה היא. משולה היא ספרותנו התורנית למכשיר תאורה חשמלי רב-עוצמה, שאינו חסר אלא אמצעי חיבור למערכת חשמל – להפצת האור. תפקיד זה קבלנו על עצמינו – ליצוק את היין הישן בקנקן חדש, קנקן חדש שדעת הצעירים נוחה הימנו..."

ולקראת חנוכה, בעוד 6 ימים(!):

ואולם מרבית העם לא שעה אחריהם והחזיקו בתורת אבותיהם... והפנו עורף למסיתיהם ושנאום בלבם ובכו לאלוקיהם על אחיהם הסוררים ועל כל עם ה'הנתון ביד צוררים מבחוץ וסוררים מבפנים. ראה אנטיוכוס המלך הרשע, כי אין מלאכת המתיוונים שלמה בידם וידם אינה תקיפה די הצורך והרי הם כמנודים בעיני רוב העם. אז שלח את צבאותיו ביד מפקדיו האכזריים להכריע את העם לטבח או לכניעה.

ובבואם, רצחו, טבחו, שדדו ועשו שמות בעם ועינום בכל מיני עינויים והרגו מהם רבבות אנשים, ונשים, עוללים וטף שמסרו את נפשם על שמירת התורה וכל חוקיה ומצוותיה. מקצת מן העם נכנעו לפנייהם והשתחוּו לאליליהם ובאו לתעלוליהם. מקצת מן העם ברחו למדבריות או התחבאו במערות.

[להימשך]

בדף מיום ה', נרשם המשפט הבא: המילה "יחץ" מופיעה בתנ"ך 4 פעמים בלבד – 3 מהן בפרשה זו. תיקון: המילה "ויחץ" מופיעה 3 פעמים בתנ"ך, פעמיים בפר' "וישלח".

יום נעים (עם תפילת "תן טל ומטר לברכה")!